

Mélissa Da Costa

ALS DROMEN FLUISTEREN

ROMAN

*Uit het Frans vertaald door
Anne van der Straaten en Els Dekker*

Op het nachtkastje begon de mobiele telefoon te trillen en Ambre schoot wakker. Naast haar lag Marc te draaien en te mompelen in zijn slaap. Ze pakte snel de telefoon voordat hij echt wakker zou worden.

Nog voor zevenen. Wie kon er zo vroeg bellen? Zo'n soort telefoontje beloofde nooit veel goeds. Toen ze de naam op het scherm zag, werd ze nog ongeruster, want ze had al meer dan een jaar niets meer gehoord van de jonge vrouw met wie ze ooit zo close was.

‘Rosalie?’

Ze had niet kunnen voorkomen dat haar stem bibberde.

‘Ambre, het spijt me vreselijk, ik weet dat het een beetje vroeg is...’

‘Wat is er aan de hand?’

Ze kwam uit bed, sloop op haar tenen de kamer uit en deed de deur heel zachtjes achter zich dicht. In de woonkamer stond de kerstboom, die Marc per se had gewild, nog te knippen. Rood, groen en blauw. Het was schreeuwerig en totaal onnodig. Dat had ze hem ook gezegd.

‘Ik wilde je niet aan het schrikken maken...’

‘Is er iets gebeurd?’

Ze hoorde Rosalie aan de andere kant van de lijn slikken. Zoals telkens als ze haar stem hoorde, voelde ze zich schuldig dat ze haar niet vaker belde en in drie jaar tijd niet één keer de moeite had genomen om op bezoek te gaan.

‘Nee, ik... ik geloof het niet, maar...’

‘Maar wat?’

‘Heb jij niet toevallig wat van Gabriel gehoord... onlangs?’

Er viel een beladen stilte.

‘Wat is er, Rosalie? Is hij weg?’ fluisterde Ambre snel.

‘Nee. Nee, nou ja... Pas een paar dagen.’

‘Hebben jullie ruzie gehad?’

‘Nee!’ was Rosalies heftige reactie. ‘Daarom juist begrijp ik er niks van!’

‘Wacht even, vertel eens rustig.’

Ambre ging op de bank zitten, midden tussen de dikke boeken waarin Marc elke dag urenlang aantekeningen zat te maken.

‘Drie dagen geleden kwam ik terug van school met de twee kinderen en was Gabriel er niet meer. Er lag een briefje op de tafel.’

Rosalies stem klonk verstikt en Ambre kreeg een knoop in haar maag. Dat leek buitengewoon veel op een andere verdwijning een paar jaar eerder, maar deze keer waren de rollen omgekeerd.*

‘Rosalie, wat stond er op dat briefje?’

Even hoorde ze niets en Ambre had het gevoel dat Rosalie haar tranen probeerde te onderdrukken.

‘Niets... Niets bijzonders, bedoel ik. Dat hij weg moest om iets te regelen, dat hij mij niet kon vertellen wat precies en ook niet wanneer hij terug zou zijn, maar hij beloofde terug te komen. Hij... hij schreef dat ik me geen zorgen hoefde te maken en ook zijn familie niet onnodig ongerust moest maken. Hij zou er zo snel mogelijk weer zijn en ik moest een knuffel van hem aan de kinderen geven.’

Rosalie slikte opnieuw moeizaam. Ambre hield haar blik gericht op de lichtjes van de kerstboom, die belachelijk knipperden.

‘En dat is drie dagen geleden?’

‘Ja. De kinderen vragen me waar hij is en ik... ik probeer me groot te houden, maar...’ Rosalies stem brak.

‘Hé! Maak je maar niet druk. Ik weet zeker dat er niets ernstigs is.’

Ze vond het waardeloos van zichzelf dat ze zulke dingen zei. Ze had meer willen doen. Ze moest meer doen.

* Zie *Waar de zon de sneeuw raakt*, Manteau, 2025.

‘Luister eens, Rosalie, ik heb twee weken vrij met kerst. Ik kan naar Arvieux komen.’

De plek die ze de afgelopen vijf jaar ontlopen had, al sinds het einde van dat winterseizoen waarin ze Rosalie, Gabriel en de anderen ontmoet had. Het had nog steeds een vreemd effect op haar als ze zichzelf die plaatsnaam hoorde uitspreken. Arvieux.

‘Nee!’ protesteerde Rosalie. ‘Dan is het Kerstmis! Dan kun je beter bij je familie blijven.’

‘Ik blijf totdat Gabriel terugkomt, goed? Dat zal vast niet lang duren.’

‘Nee, echt, blijf nu in Lyon. Ik wilde alleen maar weten of je nog iets van hem had gehoord, meer niet.’

‘Ik laat je niet alleen met de kinderen.’

Ambre had de laptop van Marc, die op het lage tafeltje naast de bank stond, al aangezet.

‘Ik ga kaartjes kopen. Ik moet vandaag nog werken, maar vanaf vanavond heb ik vakantie. Ik kan er morgen zijn.’

‘Maar er moet tijdens de kerstperiode ontzettend veel te doen zijn in de winkel. Weet je wel zeker dat ze je niet nodig hebben?’

‘Ik heb zoveel uren verzameld dat ze me gedwongen hebben twee weken vrij te nemen.’

Dat was waar. Ze hadden haar geen keus gelaten.

Te veel werk in de winkel, dat was haar excuus geweest telkens als Rosalie erop had aangedrongen een paar dagen naar Arvieux te komen. Het was niet echt een leugen. Ambre hield haar uren niet bij. Ze bracht de meeste tijd in de boetiek door. Maar ze had altijd iets kunnen regelen.

‘Ik open de website, Rosalie. Over een minuut heb ik mijn kaartje.’

‘Ambre...’

Rosalie klonk anders. Alsof ze niet goed wist hoe ze haar iets moest zeggen.

‘Wat?’

‘Je moet weten... Ik heb Anton op de hoogte gesteld zodra ik de brief vond. Hij komt vanavond aan.’ En ze liet erop volgen: ‘Met Tim.’

Even voelde ze zich ongemakkelijk. Ambre probeerde zich te concentreren op het computerscherm om niet in de war te raken van die twee voornamen, om de gedachte weg te stoppen die bij haar opkwam: *Dus ze zijn nog samen.*

‘Als je niet wilt komen, begrijp ik dat volkomen,’ voegde Rosalie er snel aan toe.

Ze slikte moeizaam. De site van de SNCF was geopend. Op de automatische piloot begon ze te typen, zonder te zien wat er verscheen.

‘Nee, ik kom wel,’ wist ze met moeite uit te brengen. ‘Het is al lang geleden.’

Rosalie liet zich niet om de tuin leiden door haar schijnbaar nonchalante reactie.

‘Weet je, over die kaartjes kun je me later wel terugbellen.’

Er was een huilend kind te horen. Het was het jongetje dat Rosalie en Gabriel na Sophie hadden gekregen. Ambre had hem nog nooit gezien en wist zelfs niet meer hoe hij heette. Meer dan ooit schaamde ze zich dat ze de afgelopen jaren zo weinig van zich had laten horen. Gabriel was weggegaan en misschien ging het al een aantal maanden slecht tussen Rosalie en hem. Ze wist er gewoon niets van, omdat ze amper contact met hen had gehouden.

‘Timotée is wakker. Ik moet ophangen.’

Timotée. Daarom was ze die naam vergeten. Die deed haar te veel denken aan een andere naam. Tim.

‘Afgesproken, Rosalie. Ik bel je terug om te zeggen hoe laat ik aankom.’

‘Prima.’

‘Maak je maar niet te veel zorgen. Ik weet zeker dat hij snel terugkomt.’

Maar haar woorden kwamen niet over. Rosalie had al opgehangen.

Lang bleef ze perplex op de bank liggen, haar blik strak op de kerstboom met zijn knipperende lichtsnoer, en ze probeerde haar wild kloppend hart tot rust te brengen.

Oorspronkelijke titel: *Les Douleurs fantômes*

© Éditions Albin Michel – Paris 2022

© 2026 Nederlandse vertaling: Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Anne van der Straaten &
Els Dekker

www.standaarduitgeverij.be

info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk: februari 2026

Vertaling: Anne van der Straaten en Els Dekker

Omslagontwerp: Armée de Verre Bookdesign

Omslagillustratie: Unsplash

Auteursfoto achterplat: Pascal Ito

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet worden gebruikt voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 4168 1

D/2026/0034/6

NUR 302